

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 1.125

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 13 decembrie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 576 din 3 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești.....	2-4		
Decizia nr. 582 din 3 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală.....	4-5		
Decizia nr. 599 din 8 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cuprinse în cap. II în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 50 alin. (1) și (3), art. 19 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului.....	6-9		
		Decizia nr. 621 din 17 noiembrie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 599 alin. 1 pct. 2 și 3 și ale art. 600 din Codul de procedură civilă.....	9-12
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		1.307. — Ordin al ministrului sănătății pentru actualizarea prețului de decontare la medicamentele la care nu se stabilește preț de referință.....	13-15
		1.834/1.086. — Ordin al ministrului finanțelor publice și al ministrului administrației și internelor privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice și al ministrului administrației și internelor nr. 219/537/2005 pentru aprobarea componenței Comisiei de autorizare a jocurilor de noroc, cu modificările ulterioare.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 576**

din 3 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 din Codul de procedură civilă și art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Societatea Comercială „Syp Impex 96” — S.R.L. în Dosarul nr. 13.871/2004 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele Curții constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 13.871/2004, **Judecătoria Sectorului 2 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Syp Impex 96” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de recuzare a unui executor judecătoresc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești și art. 27 din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 și 53.

Astfel, autorul excepției susține că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești „nu reglementează expres motivele de recuzare [a executorilor judecătorești], dar cuprind în acest sens o normă de trimitere, în conformitate cu care executorii judecătorești pot fi recuzați numai dacă se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6, 8 și 9 din Codul de procedură civilă”. Prin limitarea motivelor de recuzare operată de dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 și de cele ale art. 27 din Codul de procedură civilă se „înfrâng în mod evident dispozițiile art. 21 din Constituția României”, în același timp fiind „îngrădit dreptul de a obține recuzarea unui executor

judecătoresc care a dovedit atitudine partizană și neprofesionalism”.

Totodată, autorul excepției de neconstituționalitate apreciază că prin prevederile criticate „se reglementează și o inegalitate între poziția părților în procedura de executare, creditorul având posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu, în timp ce debitorului i se răpește această posibilitate”.

De asemenea, prin „îngrădirea posibilităților de recuzare” operată de cele două texte legale, consideră că sunt încălcate prevederile art. 53 din Constituție, întrucât „restrângerea acestor posibilități [...] nu este motivată prin nici unul dintre motivele indicate limitativ” de textul constituțional menționat.

Judecătoria Sectorului 2 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, arată, în esență, că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 constituie o normă de trimitere la reglementarea cuprinsă în art. 27 din Codul de procedură civilă. Faptul că nu sunt preluate în totalitate, în cazul executorilor judecătorești, situațiile reglementate de art. 27 din Codul de procedură civilă, nu are semnificația unei restrângeri a posibilității ca aceștia să fie recuzați, legiuitorul reținând numai situațiile specifice activității de executor.

Totodată, instanța consideră că nu se poate recunoaște doar generic posibilitatea recuzării executorilor judecătorești, fără o determinare concretă a cazurilor când aceasta poate fi cerută, întrucât astfel „ar fi deschis loc abuzului de drept din partea părților”, iar judecătorul nu ar avea în vedere niște criterii clare și precise de determinare a unui comportament sau a unei situații de natură a prejudicia drepturile și interesele legitime ale părților implicate în procedura executării silite.

Potrivit opiniei instanței, dispozițiile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, așa încât stabilirea cazurilor de recuzare prevăzute de art. 27 din Codul de procedură civilă, la care art. 10 din Legea nr. 188/2000 face trimitere, este de competența legiuitorului.

Totodată, Guvernul invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, de exemplu, deciziile nr. 40 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005 și nr. 38 din 6 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 13 martie 2002.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 sunt constituționale. În acest sens, potrivit punctului de vedere prezentat, textul de lege criticat nu aduce atingere principiului accesului liber la justiție. „Mai mult, fără a se pune problema recuzării executorului, partea interesată poate să introducă contestație împotriva executării înseși ori a oricărui act de executare, precum și în cazul în care executorul refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii, oricând în cursul executării silite.”

Totodată, Avocatul Poporului arată că „dispozițiile criticate sunt norme procedurale a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, iar acesta poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, cum sunt și cele referitoare la recuzare, precum și modalități diferite de exercitare a drepturilor procesuale. De asemenea, prin soluționarea cererii de recuzare, instanța nu hotărăște asupra fondului acțiunii, iar părțile au posibilitatea să se plângă instanței în legătură cu respingerea cererii de recuzare.”

În opinia Avocatului Poporului, dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu aduc atingere prevederilor art. 53 din Legea fundamentală, întrucât nu au semnificația unor restrângeri ale exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 27 din Codul de procedură civilă.

Dispozițiile criticate ca fiind neconstituționale au următorul cuprins:

— Art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000: „*Executorii judecătorești pot fi recuzați în cazul în care se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 27 pct. 1, 2, 3, 5, 6*), 8 și 9 din Codul de procedură civilă.*”;

— Art. 27 din Codul de procedură civilă: „*Judecătorul poate fi recuzat:*

1. *când el, soțul său, ascendenții ori descendenții lor au vreun interes în judecarea pricinii sau când este soț, rudă sau afin, până la al patrulea grad inclusiv, cu vreuna din părți;*

2. *când el este soț, rudă sau afin în linie directă ori în linie colaterală, până la al patrulea grad inclusiv, cu avocatul sau mandatarul unei părți sau dacă este căsătorit cu fratele ori sora soțului uneia din aceste persoane;*

3. *când soțul în viață și nedespărțit este rudă sau afin a uneia din părți până la al patrulea grad inclusiv, sau dacă, fiind încetat din viață ori despartit, au rămas copii;*

4. *dacă el, soțul sau rudele lor până la al patrulea grad inclusiv au o pricină asemănătoare cu aceea care se judecă*

sau dacă au o judecată la instanța unde una din părți este judecător;

5. *dacă între aceleași persoane și una din părți a fost o judecată penală în timp de 5 ani înaintea recuzării;*

6. *dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți;*

7. *dacă și-a spus părerea cu privire la pricina ce se judecă;*

8. *dacă a primit de la una din părți daruri sau făgăduieli de daruri ori altfel de îndatoriri;*

9. *dacă este vrăjmășie între el, soțul sau una din rudele sale până la al patrulea grad inclusiv și una din părți, soții sau rudele acestora până la gradul al treilea inclusiv.*”

Textele constituționale expres invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 și 53. Este de observat că, deși autorul excepției de neconstituționalitate a invocat în susținerea acesteia întregul text al art. 21 din Constituție, în realitate, din motivarea excepției rezultă că se referă numai la primele trei alineate ale textului constituțional invocat.

Aceste texte constituționale au următorul cuprins:

— Art. 21 alin. (1)—(3): „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept.*

(3) *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*”;

— Art. 53: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.*”

Examinând excepția, Curtea Constituțională constată că prevederile legale criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 40 din 27 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 24 februarie 2005, Curtea, respingând excepția cu același obiect, a reținut că dispozițiile art. 27 din Codul de procedură civilă nu contravin textelor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) și ale art. 53 deoarece „reglementează în mod limitativ cazurile de recuzare a judecătorilor, protejând, astfel, partea în cazul în care se presupune că judecătorul ar putea fi lipsit de obiectivitate, [...] acoperă o paletă foarte largă de situații, iar toate cazurile de recuzare enumerate, la baza cărora stau criteriile obiective și raționale, duc la finalitatea mai sus arătată, [...] este împiedicată posibilitatea îndepărtării de către o parte de rea-credință a unui judecător pentru motive subiective sau netemeinice.”

De asemenea, Curtea a mai reținut că „enumerarea limitativă a cazurilor în care executorul judecătorec poate fi recuzat se circumscrie cazurilor de recuzare prevăzute de Codul de procedură civilă, cu excepția unor situații care sunt specifice activității judecătorilor”, astfel că nici textul art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 nu încalcă dispozițiile art. 21 și 53 din Constituție. De altfel, „în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora procedura de judecată este prevăzută de lege, stabilirea cazurilor de recuzare este de competența legiuitorului, iar Curtea Constituțională, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu poate să modifice sau

să completeze prevederile legale supuse controlului de constituționalitate.“

În ceea ce privește susținerea că există o inegalitate între poziția părților, având în vedere că numai creditorul are „posibilitatea de a alege executorul care să instrumenteze procedura executării titlului executoriu“, Curtea, prin aceeași decizie, a reținut că „în cadrul procedurii de executare silită, ambele părți beneficiază de anumite garanții procesuale, printre care posibilitatea de a formula contestație împotriva executării înseși, împotriva oricărui act de executare etc.“, ceea ce este în conformitate cu prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție. Tot astfel, a reținut că „alegerea executorului judecătoresc de către creditor este justificată prin faptul că

acesta este interesat în realizarea pe cale silită a creanței sale, în condițiile în care debitorul nu și-a dus la îndeplinire obligația ce-i revine.“

De altfel, dispozițiile art. 27 pct. 1 din Codul de procedură civilă au mai fost supuse controlului de constituționalitate, iar Curtea, prin Decizia nr. 38 din 6 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 13 martie 2002, a stabilit că acestea sunt constituționale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele cuprinse în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești și art. 27 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Syp Impex 96“ — S.R.L. în Dosarul nr. 13.871/2004 al Judecătoriei Sectorului 2 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 582

din 3 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Codul de procedură penală nu contravine dispozițiilor art. 24 din Legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 mai 2005, pronunțată în Dosarul nr. 529/2005, **Tribunalul Tulcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Nicu Scăpău în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale aflate în apel.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, prin care nu se critică reglementarea cuprinsă în art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, ci lipsa prevederilor referitoare la aplicarea sa și în alte situații, autorul susține că textul de lege nu garantează dreptul constituțional la apărare. Aceasta, deoarece nu prevede în mod expres garantarea dreptului și pentru faza actelor premergătoare.

Tribunalul Tulcea opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece obligația

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicu Scăpău în Dosarul nr. 529/2005 al Tribunalului Tulcea.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece prevederile art. 171 alin. 1 din

organului judiciar de a-i aduce la cunoștință autorului infracțiunii că are dreptul să fie asistat de un apărător nu poate subzista în cursul efectuării actelor premergătoare, întrucât nu s-a declanșat încă procesul penal, iar făptuitorul nu a fost pus sub învinuire. Actele premergătoare au menirea fie de a completa informațiile pe care organele de urmărire penală le au cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, fie numai să verifice aceste informații spre a se putea desprinde concluziile corespunzătoare în legătură cu începerea urmăririi penale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate reflectă și concretizează, cu privire la procesul penal, prevederile referitoare la dreptul la asistență juridică în tot cursul procesului penal. Or, momentul începerii procesului penal coincide cu cel al începerii urmăririi penale și înainte de acest moment nu se poate vorbi de învinuit, deoarece cel care a săvârșit infracțiunea este denumit făptuitor, fără a avea încă o calitate procesuală. Prin urmare, în afara procesului penal nu poate fi instituită obligativitatea organelor judiciare de a aduce la cunoștință celor interesați că au dreptul la asistență juridică. Dimpotrivă, în caz contrar s-ar încălca tocmai textul constituțional invocat, care stabilește că dreptul la apărare este garantat „în tot cursul procesului penal” și nu în afara lui.

Momentul desfășurării actelor premergătoare nu face parte din procesul penal la care fac trimitere textul criticat și textul constituțional. Prin urmare, garanțiile prevăzute pentru procesul penal nu au aplicare în faza anterioară acestuia.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate, care obligă organele judiciare să aducă la cunoștință învinuitului sau inculpatului că are dreptul de a fi asistat de un apărător, nu fac altceva decât să concretizeze dreptul constituțional la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Nicu Scăpău în Dosarul nr. 529/2005 al Tribunalului Tulcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

Art. 171 alin. 1 — Asistența învinuitului sau a inculpatului: „*Învinuitul sau inculpatul are dreptul să fie asistat de apărător în tot cursul urmăririi penale și al judecării, iar organele judiciare sunt obligate să-i aducă la cunoștință acest drept.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că nu poate reține, așa cum susține autorul excepției, încălcarea dreptului la apărare, prin aceea că textul de lege criticat nu are în vedere și faza premergătoare începerii urmăririi penale. În această fază nu se aduc acuzații niciunei persoane, deci nu există încă un învinuit sau un inculpat pentru săvârșirea unei fapte penale, astfel că nu se pune problema dreptului la apărare.

Pe de altă parte, nici textul de lege criticat și nici o altă dispoziție legală nu împiedică persoana vizată de cercetările efectuate anterior începerii urmăririi penale să ofere organelor de urmărire penală, chiar asistată de avocat, informații, date și explicații de natură să prevină o eventuală învinuire nejustificată.

De altfel, asupra constituționalității dispozițiilor art. 171 alin. 1 din Codul de procedură penală, sub aspectul garantării dreptului la apărare în tot cursul procesului penal, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 17 din 9 februarie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 18 martie 1999, și nr. 13 din 16 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 3 martie 2003. Cu acele ocazii Curtea a constatat că nu există nici o contradicție între dispozițiile legale criticate și prevederile art. 24 din Constituție, textul reglementând în detaliu însuși principiul constituțional al dreptului la apărare.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 599

din 8 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cuprinse în capitolul II în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 19 alin. (1), art. 50 alin. (1) și (3), și art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Florentina Baltă	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor cuprinse în capitolul II în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 19 alin. (1), art. 50 alin. (1) și (3) și art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continental Distribution” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.397/2004 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate din Legea nr. 64/1995 nu contravin prevederilor cuprinse în art. 24 și 129 din Constituție, întrucât toate părțile au posibilitatea de a exercita căile de atac prevăzute de lege. Totodată, consideră că dreptul de proprietate nu este încălcat prin ridicarea dreptului de administrare a patrimoniului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 iunie 2005, **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor cuprinse în capitolul II în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 19 alin. (1), art. 50 alin. (1) și (3) și art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Continental Distribution” — S.R.L. din București, recurentă într-o cauză comercială având ca obiect soluționarea cererii de deschidere a procedurii reorganizării judiciare a autorului excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, următoarele:

a) Capitolul II din Legea nr. 64/1995 — „*Participanții la procedura reorganizării judiciare și a falimentului*” încalcă, prin omisiune, drepturile debitorilor la apărare și la folosirea

căilor de atac, întrucât debitorii nu sunt nominalizați printre participanții la procedură, fiind lipsiți de exercițiul drepturilor procesuale, deși constituie obiectul procedurii. Această omisiune nu poate fi considerată acoperită prin includerea în categoria participanților a „*adunării generale a membrilor sau asociațiilor/acționarilor*” ori a „*reprezentantului membrilor sau asociațiilor/acționarilor*”;

b) Dispozițiile art. 8 alin. (3) fraza finală din lege sunt contrare principiilor constituționale referitoare la egalitatea în justiție și la competența și procedura de judecată, deoarece lasă la aprecierea subiectivă a unei persoane neprecizate selectarea actelor care interesează soluționarea recursului și care se înaintează instanței de recurs, care nu are, astfel, posibilitatea să aprecieze temeinicia motivelor de recurs invocate, ca în alte cauze în care are la dispoziție întregul material al dosarului;

c) Prin dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. d) și ale art. 50 alin. (1) și (3) din lege „se legalizează restrângerea unor drepturi, dincolo de situațiile și condițiile permise de Constituție, se încalcă dreptul de proprietate și se atentează la principiul inviolabilității proprietății private”, întrucât judecătorul-sindic poate dispune ridicarea dreptului debitorului de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de ele;

d) Dispozițiile art. 19 alin. (1) și art. 51 alin. (1) din aceeași lege încalcă prevederile constituționale referitoare la liberul acces la justiție, deoarece judecătorul-sindic poate dispune în legătură cu adunările generale ale asociațiilor/acționarilor, care sunt prezidate de administrator/lichidator și care nu au libertatea de a lua hotărâri care apoi pot fi atacate în justiție. Debitorul nu are posibilitatea să se adreseze justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, conturile sale fiind blocate, neputând astfel achita nici taxele, onorariile sau cauțiunile prevăzute de lege.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, cu următoarea motivare:

a) Debitorul nu este participant la procedură, ci parte în proces, calitate în care beneficiază de toate drepturile procesuale garantate de Constituție, de Codul de procedură civilă și de Legea nr. 64/1995. Adunarea asociațiilor/

acționarilor, care, în mod implicit, reprezintă și interesele debitorului, beneficiază de drepturi procesuale distincte, iar administratorul/lichidatorul are o poziție echidistantă, reprezentând și interesele debitorului. În lege sunt prevăzute atât posibilitatea contestării hotărârilor judecătorești-sindic, cât și condițiile în care acest drept poate fi exercitat;

b) Datorită caracterului specific al procedurii, aceasta implică existența unei multitudini de procese, iar calea de atac fiind exercitată împotriva hotărârii pronunțate într-un anumit proces, este firesc ca instanței superioare să i se înainteze actele referitoare la acel proces. De altfel, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească regulile de procedură;

c) „Ridicarea dreptului debitorului de administrare, deși reprezintă o restrângere a dreptului de proprietate, aceasta este justificată, fiind o măsură de protecție a creditorilor, dar și a patrimoniului societății comerciale împotriva unor acte abuzive care ar conduce la o diminuare semnificativă a acestuia“, cât și de apărare a interesului general al societății de a menține un climat sănătos al mediului de afaceri;

d) Dispozițiile art. 21 din Constituție nu sunt incidente în cauză, întrucât critica formulată, în realitate, nu se referă la limitarea accesului la justiție, ci la restrângerea rolului debitorului în luarea deciziilor economice ale societății comerciale ajunse în stare de insolvență.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că:

a) Nu contravin dreptului la apărare și dreptului de exercitare a căilor de atac, întrucât atât debitorii aflați în stare de insolvență, cât și creditorii se pot adresa instanțelor judecătorești cu cereri, opoziții și întâmpinări și pot exercita căile de atac în condițiile procedurale stabilite de lege;

b) Sunt în concordanță cu principiul potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, iar judecătorul-sindic nu este o instanță extraordinară, ci o instanță specializată;

c) Posibilitatea ridicării, în tot sau în parte, a dreptului debitorului de administrare este în concordanță cu prevederile constituționale, potrivit cărora dreptul de proprietate este garantat în condițiile și în limitele stabilite de lege, iar proprietatea privată este inviolabilă în condițiile legii organice;

d) Toate părțile implicate în procedura reorganizării judiciare și a falimentului se pot adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești intră în competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile capitolului II, intitulat „*Participanții la procedura reorganizării judiciare și a falimentului*“, în ansamblul său, din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, precum și prevederile art. 8 alin. (3) fraza finală, ale art. 11 alin. (1) lit. d), ale art. 19 alin. (1), ale art. 50 alin. (1) și (3), ale art. 51 alin. (1) din aceeași lege. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, Legea nr. 64/1995 a fost modificată și completată prin Legea nr. 249/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 28 iulie 2005. Astfel, prin articolul unic pct. 2, 3, 4, 5 și 6 din Legea nr. 249/2005 au fost modificate prevederile art. 9, ale art. 11 alin. (1) lit. c) și i), ale art. 23 alin. (2), ale art. 38 alin. (1) și (7) și ale art. 41 din Legea nr. 64/1995, fără însă a fi modificate esențial, în acest mod, dispozițiile capitolului II din Legea nr. 64/1995, astfel încât critica de neconstituționalitate a autorului excepției subzistă și în aceste condiții.

Prin urmare, dispozițiile legale criticate de autorul excepției au următorul cuprins:

— capitolul II „*Participanții la procedura reorganizării judiciare și a falimentului*“ (art. 5 — art. 30): „*Instanțele judecătorești*“; „*Judecătorul-sindic*“; „*Adunarea creditorilor. Comitetul creditorilor*“; „*Adunarea generală a membrilor sau asociaților/acționarilor. Reprezentantul membrilor sau asociaților/acționarilor*“; „*Administratorul*“ și „*Lichidatorul*“;

— Art. 8 alin. (3) fraza finală: „*În vederea soluționării recursului, se trimit la curtea de apel în copie certificată, sub semnătura grefierului-șef al tribunalului, numai actele care interesează soluționarea recursului.*“;

— Art. 11 alin. (1) lit. d): „*(1) Principalele atribuții ale judecătorești-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt:[...]*

d) judecarea cererilor de a se ridica debitorului dreptul de a-și mai conduce activitatea;“;

— Art. 19 alin. (1): „*(1) Pe perioada desfășurării procedurii prevăzute de prezenta lege adunarea generală a asociaților/acționarilor va fi convocată ori de câte ori se va considera necesar și va fi prezidată de administrator sau lichidator, dacă legea ori judecătorul-sindic nu dispune altfel.*“;

— Art. 50 alin. (1) și (3): „*(1) Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare — constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea —, dacă acesta nu și-a declarat, în condițiile art. 33 alin. (1) lit. g) sau, după caz, ale art. 39, intenția de reorganizare. [...]*

(3) Judecătorul-sindic va putea ordona ridicarea, în tot sau în parte, a dreptului de administrare al debitorului o dată cu desemnarea unui administrator, indicând totodată și condițiile de exercitare a acestuia.“;

— Art. 51 alin. (1): „*(1) Judecătorul-sindic va da dispoziții tuturor băncilor la care debitorul are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al său sau al administratorului/lichidatorului.*“

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor art. 21 alin. (1) și (2), art. 24, art. 44 alin. (1), art. 53 alin. (1), art. 124 alin. (2), art. 126 alin. (2), art. 129 și art. 136 alin. (5) din Constituție, prevederi care au următorul cuprins:

— Art. 21 alin. (1) și (2): „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.”;

— Art. 24: „(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”;

— Art. 44 alin. (1): „(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.”;

— Art. 53 alin. (1): „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.”;

— Art. 124 alin. (2): „(2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.”;

— Art. 126 alin. (2): „(2) Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege.”;

— Art. 129: „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.”;

— Art. 136 alin. (5): „(5) Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Legea nr. 64/1995 reglementează procedura specială a reorganizării judiciare și a falimentului, derogatorie de la procedura din dreptul comun. Potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată se stabilește numai prin lege și, ca atare, intră în competența exclusivă a legiuitorului să reglementeze procedura general aplicabilă, dar și procedurile speciale, derogatorii, cu condiția ca normele stabilite să nu contravină principiilor și dispozițiilor Constituției.

Curtea constată că nici una dintre dispozițiile legale criticate prin excepția de neconstituționalitate nu încalcă prevederile constituționale, pentru următoarele considerente:

Debitorul nu este nominalizat la capitolul II al Legii nr. 64/1995 printre participanții la procedură, întrucât, potrivit art. 5 alin. (1) din lege, prin participanți se înțeleg organele care aplică procedura. Debitorul nu este un simplu participant la procedură, ci una dintre părțile principale ale procesului, față de care se aplică procedura. Potrivit art. 31 alin. (1) din lege, procedura poate începe și la cererea debitorului, persoană aflată în stare de insolvență. Totodată, debitorul, ca parte în proces, poate exercita toate drepturile procesuale, inclusiv căile de atac împotriva hotărârilor date de judecătorul-sindic. Pe parcursul procedurii reorganizării judiciare sau a falimentului, o serie de acte vor fi îndeplinite de administrator sau de lichidator,

persoană care răspunde și de respectarea intereselor legitime ale debitorului.

Dispozițiile art. 8 alin. (3) fraza finală din lege reglementează recursul împotriva hotărârilor date de judecătorul-sindic, în baza art. 11. Fiecare hotărâre, dată în îndeplinirea oricărei atribuții, poate fi atacată cu recurs la curtea de apel, iar procedura continuă. În asemenea condiții, pentru a se putea continua procedura și pentru a nu se tergiversa soluționarea cauzei, este justificat ca la curtea de apel să fie înaintate în copie acele acte care se referă la problema în care s-a dat hotărârea recurată, respectiv interesează soluționarea recursului. Nu este normal să se trimită instanței de recurs întregul dosar privind procedura reorganizării sau a falimentului, ci numai acele părți ale acestuia care sunt direct vizate prin recurs. Aprecierea în concret a relevanței actelor ce vor fi trimise instanței de recurs o va face judecătorul-sindic și, în consecință, nu se poate susține o eventuală încălcare a prevederilor art. 124 alin. (2) sau ale art. 126 alin. (2) din Constituție.

Potrivit art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, printre atribuțiile judecătorului-sindic este și aceea de judecare a cererilor de a i se ridica debitorului dreptul de a-și mai conduce activitatea, iar art. 50 alin. (1) din aceeași lege prevede ridicarea dreptului debitorului de administrare, o dată cu deschiderea procedurii falimentului, dacă aceasta nu și-a declarat intenția de reorganizare.

Curtea reține că ridicarea dreptului de administrare nu intervine automat, ci pe baza hotărârii judecătorului-sindic, care va aprecia dacă această măsură se impune pentru asigurarea unei mai bune administrări a averii debitorului în scopul prevenirii unor noi pierderi, ce ar limita posibilitățile de recuperare a creanțelor creditorilor. Această măsură se datorează culpei administratorului debitorului, care nu a putut conduce activitatea în așa fel încât să nu devină insolubil, iar apoi nu a putut prezenta nici un fel de plan de reorganizare eficient pentru redresare și pentru ieșirea din starea de insolvență. În asemenea cazuri, judecătorul-sindic va numi un administrator, iar apoi un lichidator, persoană fizică ori societate comercială de specialitate, care va răspunde pentru conducerea activității debitorului și îndeplinirea tuturor actelor necesare pentru păstrarea și sporirea activului debitorului, în interesul atât al acestuia, cât și al tuturor creditorilor. Ca atare, nu sunt încălcate prevederile art. 44 alin. (1) și ale art. 136 alin. (5) din Constituție referitoare la dreptul de proprietate privată.

Art. 19 din Legea nr. 64/1995 prevede convocarea adunării generale a membrilor sau asociaților/acționarilor ori de câte ori este necesară rezolvarea unor probleme de competența adunării generale. În cazul în care pentru conducerea activității debitorului a fost desemnat administrator sau lichidator, este normal ca adunarea generală să fie prezidată de acesta. Curtea observă că hotărârile adunării generale pot fi atacate în condițiile legii, ceea ce este în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 21, 24 și 129.

Totodată, Curtea reține că art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului prevede dreptul de dispoziție al judecătorului-sindic către băncile la care debitorul are disponibil să nu dispună de acesta fără un ordin al său ori al

administratorului/lichidatorului. Blocarea conturilor debitorului pe durata desfășurării procedurii este justificată, dar aceasta nu înseamnă și îngrădirea exercitării dreptului de acces la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție. Dacă apelarea la justiție se impune ori se justifică pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale debitorului, acesta o va autoriza sau chiar administratorul/lichidatorul o va face în numele debitorului.

Cu privire la dispozițiile legale criticate, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 462/2005,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor cuprinse în capitolul II în ansamblu, precum și ale art. 8 alin. (3) fraza finală, art. 11 alin. (1) lit. d), art. 19 alin. (1), art. 50 alin. (1) și (3), și art. 51 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Continental Distribution” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.397/2004 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din 8 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 621 din 17 noiembrie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 599 alin. 1 pct. 2 și 3 și ale art. 600 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 599 alin. 1 pct. 2 și 3 și ale art. 600 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rompac Internațional” — S.A. din București și Dan Constantin Gritac în Dosarul nr. 5.814/2004 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că textele legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 iunie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 5.814/2004, **Tribunalul București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 599 alin. 1 pct. 2 și 3 și ale art. 600 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Rompac Internațional” — S.A. din București și Dan Constantin Gritac într-o cauză comercială ce are ca obiect înființarea sechestrului judiciar.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că modul în care au fost redactate textele de lege criticate contravine prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) teza întâi, art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi, art. 53, art. 135 alin. (2) lit. a) teza întâi și art. 136 alin. (5). Astfel, arată că dispozițiile criticate încalcă dreptul la un proces echitabil, întrucât prin reglementarea unei proceduri inverse de soluționare, și anume de instituire a sechestrului judiciar înainte de stabilirea unei posibile creanțe, se contribuie la formarea convingerii instanței că persoanele împotriva cărora se dispun astfel de măsuri sunt vinovate de neexecutarea obligațiilor asumate. Așa fiind, apreciază că legiuitorul a consacrat, prin dispozițiile criticate, o prezumție de culpă, în condițiile în care prezumția legală și valabilă este cea de nevinovăție. Ca atare, din această perspectivă, nu mai este posibilă desfășurarea unui proces echitabil, în care să fie respectat dreptul părții la apărare. De asemenea, susțin că textele de lege criticate contravin și prevederilor art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi din Constituție, întrucât, prin sechestrarea bunurilor unei persoane, fără a se fi stabilit, în prealabil, existența unei obligații care să nu fi fost executată, este „agresată” proprietatea privată a respectivei persoane, restrângându-i-se conținutul dreptului de proprietate.

Mai mult, consideră că prin crearea posibilității de numire ca administrator-sechestrul chiar a persoanei care formulează cererea de sechestrul judiciar se legitimează posibilitatea de vătămare a dreptului de proprietate, prin aceea că cel astfel numit ar putea diminua artificial valoarea bunurilor sechestrate, tocmai pentru a nu-i putea fi acoperită creanța și a putea astfel să-și extindă urmărirea și cu privire la alte bunuri. Totodată, arată că administratorul-sechestrul desemnat nu are obligația, ci doar facultatea de a face toate actele de conservare și administrare, de a încasa orice venituri și sume datorate și de a plăti datorii cu caracter curent, precum și pe cele constatate prin titlul executoriu, astfel încât există riscul ca prin „pasivitate” să îl îndatoreze pe proprietar și să îi aducă astfel prejudicii, cu atât mai mult cu cât ar putea fi interesat să împiedice ceilalți creditori să își recupereze creanțele. Autorii excepției susțin, de asemenea, că legiuitorul, prin redactarea dispozițiilor legale criticate, a restrâns exercitarea drepturilor și libertăților persoanelor în materia instituirii sechestrului judiciar. Apreciază, în final, că prin instituirea de măsuri asigurătorii, fără a se stabili în prealabil existența obligației neexecutate, este înfrântă și libertatea comerțului, întrucât se blochează posibilitatea transferului dreptului de proprietate cu privire la bunurile asupra cărora se instituie o asemenea măsură. Astfel, proprietatea privată este încălcată, prin limitările aduse dreptului de proprietate din perspectiva atributelor sale — posesie, folosință și dispoziție, în condițiile în care în sarcina proprietarului nu s-a stabilit vreo datorie și nici măcar nu există vreun proces cu un atare obiect.

Tribunalul București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În ceea ce privește înfrângerea art. 21 alin. (3) din Constituție, apreciază că textele de lege

criticate nu consacră o prezumție de culpă în ceea ce privește debitorul, în eventualul proces declanșat pe fondul cauzei, instanța având deplina libertate de apreciere a probelor, nefiind ținută de instituirea sau nu a unui sechestrul judiciar asupra bunurilor debitorului. De asemenea, instanța apreciază că nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate a textelor de lege atacate față de prevederile constituționale ce consacră dreptul de proprietate privată și inviolabilitatea acesteia, în condițiile în care, conform prevederilor art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Astfel, arată că sechestrul judiciar reprezintă o măsură provizorie și cu caracter conservator, restrângerile dreptului de proprietate fiind strict și limitativ prevăzute de lege. Posibilitatea numirii sechestrului în persoana reclamantului nu aduce atingere dreptului de proprietate asupra bunului sechestrat, în condițiile în care acesta nu poate face acte de dispoziție asupra bunului, ci doar acte de conservare sau de administrare, plătind doar datoriile cu caracter curent și cele constatate prin titlu executoriu. În ceea ce privește art. 53 din Constituție, apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale, întrucât restrângerile și limitările privind dreptul de proprietate, dreptul la un proces echitabil și libertatea comerțului au în vedere apărarea drepturilor creditorilor chirografari sau a creditorilor care au garantată creanța lor printr-un gaj, în condițiile în care debitorul este insolubil ori sunt indicii temeinice că debitorul va fugi sau va sustrage sau deteriora bunul. În final, apreciază că nu se aduce atingere nici principiului libertății comerțului, în sensul imposibilității valorificării bunurilor supuse sechestrului, întrucât, pe de o parte, această indisponibilizare este temporară, iar pe de altă parte, ea se dispune în scopul conservării drepturilor creditorilor care au constituit un drept de gaj asupra unor bunuri determinate sau ale creditorilor chirografari, în condițiile unui comportament necorespunzător al debitorului care încearcă să se sustragă de la urmărire.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în ceea ce privește art. 21 alin. (3) din Constituție, care consacră dreptul părților la un proces echitabil, arată că măsura sechestrului judiciar nu are ca efect instituirea unei prezumții de culpă a persoanelor ale căror bunuri au fost supuse măsurii, ci are rolul de a se asigura că, în cazul în care se dovedește că aceste persoane au determinat sau au concurat la apariția stării de insolvență, vor exista bunuri în patrimoniul lor care, prin valorificare, să permită acoperirea pasivului debitorului. De altfel, prin textele de lege criticate, legiuitorul nu dispune obligativitatea instituirii măsurii sechestrului judiciar, ci oferă posibilitatea instanței de a lua această măsură, în condițiile legii, administrând probe și respectând principiul contradictorialității. De asemenea, apreciază că nu este întemeiată nici susținerea privind

încălcarea prevederilor art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi și a celor ale art. 136 alin. (5) din Constituție, în susținerea constituționalității dispozițiilor de lege criticate Guvernul invocând Decizia Curții Constituționale nr. 59/2004, în deplin acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Referitor la înfrângerea art. 135 alin. (2) lit. a) prima teză din Constituție, arată că dispozițiile legale a căror neconstituționalitate este invocată nu aduc atingere principiului libertății comerțului prin imposibilitatea transmiterii dreptului de proprietate, întrucât este vorba de o măsură cu caracter temporar, care are drept scop conservarea bunului, fără a afecta proprietatea acestuia.

Nici susținerea privind înfrângerea art. 53 din Constituție nu este întemeiată, restrângerile la care fac referire autorii excepției fiind justificate de apărarea drepturilor și a libertăților altor persoane.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a dispozițiilor legale care stabilesc competența instanțelor în judecarea unei cereri de instituire a sechestrului asigurător chiar fără a exista proces, față de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil. Cât privește contrarietatea cu prevederile art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi și ale art. 136 alin. (5) din Constituție, Avocatul Poporului invocă Decizia Curții Constituționale nr. 59/2004, prin care s-a constatat constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate. În ceea ce privește invocarea art. 53 din Constituție, arată că dispozițiile legale criticate nu pun în discuție restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale. Referitor la prevederile constituționale ale art. 135 alin. (2) lit. a) teza întâi, Avocatul Poporului apreciază că acestea nu au incidență în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 599 alin. 1 pct. 2 și 3 și ale art. 600 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 218 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 219/2005, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005.

Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

— Art. 599 alin. 1 pct. 2 și 3: „*Se va putea, de asemenea, încuviința sechestrul judiciar, chiar fără a exista proces: [...]*”

2. *asupra unui bun cu privire la care cel interesat are motive temeinice să se teamă că va fi sustras, distrus ori alterat de posesorul său actual;*

3. *asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanția creditorului, când acesta învederează insolvabilitatea debitorului său ori când are motive temeinice să bănuiască că debitorul va fugi ori să se teamă de sustrageri sau deteriorări.“;*

— Art. 600: „*Cererea de sechestrul judiciar se judecă de urgență, cu citarea părților. În caz de admitere, instanța va putea să oblige pe reclamant la darea unei cauțiuni, iar în cazul bunurilor imobile se va proceda potrivit art. 593 alin. 3. Încheierea este supusă numai recursului, în termen de 5 zile de la pronunțare. Dispozițiile art. 592 alin. 3 se aplică în mod corespunzător.*”

Paza bunului sechestrat va fi încredințată persoanei desemnate de părți de comun acord, iar în caz de neînțelegere, unei persoane desemnate de instanță, care va putea fi chiar deținătorul bunului. În acest scop, executorul judecătoresc se va deplasa la locul situării bunului ce urmează a fi pus sub sechestrul și-l va da în primire, pe bază de proces-verbal, administratorului-sechestrului. Un exemplar al procesului-verbal va fi înaintat și instanței care a încuviințat măsura.

Administratorul-sechestrului va putea face toate actele de conservare și administrare, va încasa orice venituri și sume datorate și va putea plăti datorii cu caracter curent, precum și cele constatate prin titlu executoriu. De asemenea, el va putea sta în judecată în numele părților litigante cu privire la bunul pus sub sechestrul, dar numai cu autorizarea prealabilă a instanței care l-a numit.

Dacă administrator-sechestrului a fost numită o altă persoană decât deținătorul, instanța va fixa, pentru activitatea depusă, o sumă drept remunerație, stabilind totodată și modalitățile de plată.“

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege autorii excepției invocă încălcarea prevederilor art. 21 alin. (3) teza întâi, art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi, art. 53, art. 135 alin. (2) lit. a) teza întâi și ale art. 136 alin. (5) din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (3): „*Părțile au dreptul la un proces echitabil [...].“;*

— Art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi: „*(1) Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. [...]*”

(2) Proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. [...].“;

— Art. 53: „*(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*”

(2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie

proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”;

— Art. 135 alin. (2) lit. a) teza întâi: „(2) Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, [...]”;

— Art. 136 alin. (5): „Proprietatea privată este inviolabilă, în condițiile legii organice.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că sechestrul judiciar are ca finalitate prevenirea eventualelor manopere dolosive ale debitorului rău-platnic, tinzând la crearea sau amplificarea insolvenței sale, de natură a-l pune în imposibilitate pe creditorul *de facto* de a-și valorifica silit dreptul său de creanță, în temeiul unui titlu executoriu a cărui dobândire este previzibilă, dacă nu chiar iminentă. Așa fiind, înființarea unui atare sechestrul nu poate fi condiționată de dovada existenței unei creanțe certe, lichide și exigibile, ipoteză în care antamarea unei asemenea proceduri ar fi superfluă, de vreme ce creditorul are posibilitatea să procedeze la valorificarea silită a acesteia, ci exclusiv de aceea a unui interes rezultând din existența unei creanțe neajunse la scadență sau litigioase și a unei stări de pericol induse de conduita debitorului în ceea ce privește posibilitatea valorificării ulterioare a respectivei creanțe. De asemenea, în condițiile în care procedura sechestrului judiciar exclude antamarea fondului, iar măsura dispusă are caracter provizoriu, fiind impusă și justificată prin finalitatea înfățișată, nu se poate susține că, prin intermediul ei, s-ar institui o prezumție de culpă în sarcina debitorului.

La cele înfățișate se adaugă o serie de alte argumente invocate în cuprinsul jurisprudenței Curții Constituționale, prilejuite de examinarea constituționalității art. 600 din Codul de procedură civilă.

Astfel, prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, Curtea a constatat că, potrivit

prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, conform căreia „conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege”, precum și ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, „în condițiile legii organice”, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia ca drept subiectiv garantat. Sub acest aspect Curtea a reținut că prin reglementarea dedusă controlului legiuitorului nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Măsura sechestrului judiciar constă în indisponibilizarea bunului care formează obiectul litigiului, acesta fiind încredințat spre păstrare și administrare până la soluționarea definitivă a litigiului, de regulă, unei terțe persoane. Așa fiind, sechestrul judiciar are ca scop conservarea unui bun determinat și apare ca o măsură rațională, pe care legiuitorul are competența să o adopte, în conformitate cu art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție.

Pe de altă parte, potrivit art. 600 din Codul de procedură civilă, cererea de sechestrul judiciar se judecă, în mod obligatoriu, cu citarea părților, această procedură având deci caracter contencios. Cu acest prilej părțile pot învedera instanței împrejurările care să justifice sau nu luarea unei asemenea măsuri, beneficiind de toate garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, atât soluția adoptată în decizia menționată, cât și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 599 alin. 1 pct. 2 și 3 și ale art. 600 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rompac Internațional” — S.A. din București și Dan Constantin Gritac în Dosarul nr. 5.814/2004 al Tribunalului București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂȚĂII

ORDIN pentru actualizarea prețului de decontare la medicamentele la care nu se stabilește preț de referință

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 150/2002 privind organizarea și funcționarea sistemului de asigurări sociale de sănătate, cu modificările și completările ulterioare, văzând Referatul de aprobare al Direcției generale farmaceutice și aparatură medicală nr. E.N. 4.890/2005, văzând Ordinul ministrului sănătății nr. 605/2005 pentru aprobarea listei medicamentelor la care nu se stabilește preț de referință și pentru stabilirea prețului de decontare al acestora, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 168/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prețul de decontare actualizat pentru medicamentele care se eliberează fără prescripție medicală (OTC) este prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Pentru celelalte DCI-uri din Nomenclatorul de produse medicamentoase de uz uman, care nu sunt prevăzute în lista cu medicamentele de care beneficiază asigurații cu sau fără contribuție personală în tratamentul ambulatoriu, aprobată printr-o hotărâre a Guvernului, prețul de decontare este prețul cel mai mic corespunzător

fiecărei DCI pentru aceeași concentrație și formă farmaceutică.

Art. 2. — Direcțiile de specialitate ale Ministerului Sănătății și ale Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, casele de asigurări de sănătate și farmaciile vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — (1) Prezentul ordin intră în vigoare în data de 16 decembrie 2005.

(2) Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Gheorghe Eugen Nicolăescu

București, 5 decembrie 2005.
Nr. 1.307.

ANEXĂ

DCI	Forma farmaceutică	Doză/ concentrație	Pret de decontare/ unitate terapeutică	Pret de decontare denominat/ unitate terapeutică
Combinatii cu compuși de Al	Gel oral		5115	0,51
	Suspensie orală		25948	2,59
	Comprimate masticabile		559	0,06
	Comprimate de supt		5527	0,55
Ranitidinum	Comprimate filmate	75 mg	10023	1,00
Drotaverinum	Comprimate	40 mg	3018	0,30
	Comprimate	80 mg	4567	0,46
Lactulosum	Lichid oral 66,7%		28999	2,90
Furazolidona	Comprimate	25mg	1000	0,10
	Comprimate	100mg	1750	0,18
Diosmectita	Pulbere pentru sol. orală	3 g/plic	10054	1,01

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

Diverse: Sacharomices boulardii	Capsule	250 mg	19228	1,92
	Pulbere orală	250 mg	19120	1,91
Pancreatinum (Kreon) (numai pentru diagnosticul de mucoviscidoza stabilit in spital)	Capsule gastro-rezistente	10 000 UI (150 mg)	10733	1,07
	Capsule gastro-rezistente	25 000 UI (300 mg)	17416	1,74
Multivitamine - alte preparate cu combinații de vitamine (A11J)	Sirop		48000	4,80
	Drajeuri		2034	0,20
	Comprimate masticabile		8956	0,90
	Comprimate filmate		7843	0,78
	Comprimate efervescente		34775	3,48
	Capsule		4628	0,46
	Capsule moi		20682	2,07
Acidum ascorbicum (forme orale)	Comprimate	200 mg	976	0,10
	Comprimate masticabile	200 mg	1421	0,14
	Comprimate masticabile	250 mg	1457	0,15
	Comprimate masticabile	500 mg	2301	0,23
	Comprimate efervescente	1 g	7206	0,72
	Capsule eliberare prelungită	500 mg	46160	4,62
	Pulbere efervescentă	1g/plic	3038	0,30
Calcii lactas	Comprimate	500 mg	1637	0,16
Acidum acetylsalicilicum	Comprimate	500 mg	479	0,05
	Comprimate	100 mg	558	0,06
	Comprimate gastrorezistente	75 mg	1552	0,16
	Comprimate gastrorezistente	325 mg	1559	0,16
	Comprimate efervescente	324 mg	5318	0,53
	Comprimate	500 mg	1016	0,10
Metamisolum	Soluție orală	45%	34907	3,49
	Supozitoare	300 mg	1442	0,14
	Comprimate	500 mg	692	0,07
Paracetamolum	Comprimate filmate	500 mg	7211	0,72
	Comprimate masticabile	80 mg	1657	0,17
	Comprimate efervescente	500 mg	4529	0,45
	Comprimate efervescente	1000 mg	15982	1,60
	Suspensie orală	250 mg/5ml	89236	8,92
	Suspensie orală	120 mg/5 ml	59451	5,95
	Sirop	120 mg/5 ml	70598	7,06
	Soluție orală	120 mg/5ml	44047	4,40
	Soluție orală	3%	49464	4,95
	Supozitoare	80 mg	4270	0,43
	Supozitoare	125 mg	2796	0,28
	Supozitoare	150 mg	4570	0,46
	Supozitoare	250 mg	3787	0,38
Supozitoare	500 mg	2220	0,22	

Ibuprofenum (forme orale)	Drajeuri	200 mg	6907	0,69
	Comprimate filmate	200 mg	1436	0,14
	Capsule	200 mg	2666	0,27
	Comprimate efervescente	200 mg	7547	0,75
Diclofenacum	Gel	1%	34860	3,49
	Cremă	1%	15668	1,57
	Gel	5%	122054	12,21
Bromhexinum	Comprimate	8 mg	800	0,08
	Comprimate	12 mg	833	0,08
	Sirop	4 mg/5ml	109000	10,90
	Sirop	8 mg/5ml	143000	14,30
	Soluție orală	0,2%	20900	2,09
	Soluție orală	1,2%	92380	9,24
Nafazolinum	Soluție oftalmică	0,03%	49744	4,97
	Picături nazale	0,1%	37684	3,77
Soluii auriculare (combinatii)	Picături auriculare		28114	2,81
Clotrimazolum	Cremă	1%	20903	2,09
	Comprimate vaginale	100 mg	2128	0,21
	Comprimate vaginale	200 mg	80406	8,04
	Soluție cutanată	1%	26857	2,69
	Pulbere cutanată	1%	47500	4,75
Povidonum iodinum	Ovule	200 mg	10213	1,02
	Soluție cutanată	75 mg/ml	126070	12,61
	Soluție cutanată	10%	89917	8,99
	Soluție vaginală	10%	32000	3,20
	Unguent	10%	103826	10,38
	Soluție oftalmică	5%	176577	17,66
Ser fizilogic	Sol. inj.	0,9%	8058	0,81
Apa distilata	Sol. inj.		9080	0,91

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Nr. 1.834 din 5 decembrie 2005

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR
Nr. 1.086 din 6 decembrie 2005

O R D I N

privind modificarea Ordinului ministrului finanțelor publice și al ministrului administrației și internelor nr. 219/537/2005 pentru aprobarea componentei Comisiei de autorizare a jocurilor de noroc, cu modificările ulterioare

În baza prevederilor art. 11 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 208/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice și a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 604/2003, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 251/1999 privind condițiile de autorizare, organizare și exploatare a jocurilor de noroc, cu modificările ulterioare,

ministrul finanțelor publice și ministrul administrației și internelor emit următorul ordin:

Art. I. — Articolul I din Ordinul ministrului finanțelor publice și al ministrului administrației și internelor nr. 219/537/2005 pentru aprobarea componentei Comisiei de autorizare a jocurilor de noroc, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 11 martie 2005, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. I.** — În vederea emiterii, suspendării sau anulării, în condițiile legii, a licențelor pentru exploatarea jocurilor de noroc, se constituie Comisia de autorizare a jocurilor de noroc, cu următoarea componență:

— secretarul de stat din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, coordonator al direcțiilor de legislație impozite directe și indirecte — președinte.

Din partea Ministerului Finanțelor Publice:

1. directorul Direcției de autorizări sau înlocuitorul acestuia — vicepreședinte;

2. directorul general al Direcției generale juridice sau înlocuitorul acestuia — membru.

Din partea Agenției Naționale de Administrare Fiscală:

1. vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală pe probleme de control sau înlocuitorul acestuia — membru;

2. directorul general al Direcției generale de reglementare a colectării creanțelor bugetare sau înlocuitorul acestuia — membru;

3. comisarul general al Gărzii Financiare sau înlocuitorul acestuia — membru.

Din partea Ministerului Administrației și Internelor:

— șeful Direcției de investigare a fraudelor din Inspectoratul General al Poliției Române sau înlocuitorul acestuia — membru.“

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Sebastian Teodor Gheorghe Vlădescu

Ministrul administrației și internelor,
Vasile Blaga

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial“

